

EEF

Angela Hsieh és especialista en la recerca econòmica sobre moneda, renda fixa i primeres matèries per un dels gegants bancaris de la City financera de Londres. Però en un dels reports més recents per a inversors, Hsieh escriu sobre les ja imminents eleccions generals. “Els resultats de les eleccions al Regne Unit són més incerts que mai. Cap dels partits majoritaris no acaba de guanyar la distància definitiva que necessitaria perquè els sondejos esdevingueren significatius,” diu, “mentre que totes les distribucions d’escons possibles suggereixen que hi haurà un Govern en minoria”.

La publicació dels programes electorals del Partit Conservador i del Partit Laborista en l’etapa final dels debats polítics no ha fet escampar la boira dels

MÓN

Primer ministre anglès, programa escocès

Qualsevol dels dos principals partits polítics que guanye les eleccions generals britàniques el 7 de maig podrà evitar l’entrada dels independentistes escocesos al Govern. Al Parlament de Westminster, mal que els pese, l’*Scottish National Party* hi marcarà la ruta.

Reportatge de Victòria Jiménez (Londres)

ELS CANDIDATS. D'esquerra a dreta: la líder del Partit Verd, Natalie Bennet; el Demòcrata Liberal, Nick Clegg; Nigel Farage (UKIP); Ed Milliband (Laborista); Leanne Wood (Partit Gal·lès); Nicola Sturgeon (SNP) i David Cameron (Partit Conservador).

“A aquestes alçades de la campanya electoral podem assumir que cap partit reclamarà la victòria per majoria absoluta”, diu l’analista Filippo Alloatti, “per tant, tots els programes polítics dels quals sentim a parlar avui acabaran diluïts pels inevitables jocs de coalicions”.

Gerry Hassan, un dels articulistes de la revista de pensament progressista i pròxima al laborisme *The New Statesman*, ho expressa amb més concreció: “La política escocesa que ve serà interessant, imprevisible i molt important. L’onada de l’SNP que està a punt de engolir-nos no significa que el partit haja de gaudir d’una dominància permanent o que els seus interessos reflectesquen amb exactitud els d’Escòcia com si foren sinònims. Siga quina siga la direcció que prengui l’SNP, però, l’estat i la política de la Gran Bretanya seran determinats pel vot que Escòcia farà al maig”.

Si això preocupa la resta de l’electorat britànic, les xifres generals encara no ho recullen. Pollsters ORB va fer aquesta mateixa pregunta a les darreries d’abril, i va arribar a la conclusió que un de cada quatre votants se sent menys inclinat a posar el futur del país a les mans de Miliband si el Partit Laborista anunciés una preacord amb l’SNP. Als simpatitzants i militants laboristes, en canvi, no els fa aprehensió i tan sols el 16% asseguren que buscarien una altra opció a la qual poguessin donar suport el 7 de maig si això succeïa –de fet, el 31% veurien amb bons ulls aquest tipus d’aliança. El fet és que, des de gener, el repartiment del vot entre laboristes i conservadors no ha fet canvis que revelen quin seria l’error o l’encert que podria atorgar la majoria a cap del dos candidats.

Els partits polítics majoritaris malden per descobrir allò que els donarà l’avantatge. Serà l’economia? La setmana passada es van donar a conèixer els números corresponents al primer trimestre de l’any. De sobte, sembla que el producte interior brut del Regne Unit ha fet una relliscada de dues dècimes percentuals i les previsions del PIB del →

dubtes sobre el mapa polític de l’illa que està a punt de materialitzar-se: “Lideratge sòlid, un pla econòmic clar per un futur segur i més brillant” o “Gran Bretanya ho pot fer millor”? Cap de les organitzacions civils, equips independents de col·lecció de dades i portals de participació lliure en internet no coincideix a donar xifres similars a les dels seus col·legues en el sector d’enquestes.

A només uns dies de les votacions és impossible posar nom al pròxim primer ministre. Tanmateix, hi ha altres peces del trencaclosques que sí que sabem, i la informació que ens en donen pot ser clau per comprendre com funcionarà la política britànica durant els propers quatre o cinc anys.

Sabem que tant el conservador David Cameron com el laborista Ed

Miliband podrien encapçalar grups de més de 270 parlamentaris. També sabem que els demòcrates liberals, avui liderats per Nick Clegg i membres de la coalició de Govern amb el primer ministre Cameron, obtindrien menys de 30 escons. La dreta populista del UKIP arribaria als quatre. Els nacionalistes gal·lesos del Plaid Cymru podrien tenir tres representants, i el Partit Verd un. I el partit nacionalista escocès, l’Scottish National Party o SNP, prop de cinquanta.

Feu els comptes, i l’SNP té totes les de sortir-se amb la seua, siga oficialment donant suport a qui ha de viure a la residència oficial de Downing Street o fent caure la balança del costat que preferisca a cada votació a la Cambra dels Comuns.

La City de Londres entra en el debat electoral. Dos grans bancs, Standard Chartered i HSBC, amenacen de marxar pels impostos.

→ 0,5% de creixement s'han topat amb el 0,3% de les dades oficials.

Són nombrosos els economistes que han alertat de l'escassa fiabilitat del PIB a l'hora d'aconseguir el retrat real de com ho està fent l'economia d'un territori, més encara quan, com ací, s'introdueixen els volums de milions de lliures esterlines que produeix la venda d'estupefaents o els diversos negocis del sexe per augmentar la suposada expansió del sistema econòmic.

L'opinió pública i publicada continua reaccionant a cada nou percentatge, siga com fos. "La nostra economia continua creixent, i ho fa a un ritme que, sincerament, d'altres països europeus donarien un braç per poder aconseguir i competir amb nosaltres", va declarar David Cameron tot just haver-se publicat la notícia el 28 d'abril, mentre feia campanya a Enfield, al nord de Londres. "Parlem de les xifres d'un trimestre tan sols, però atenció, perquè ens recorda, just quan més falta ens fa, que la recuperació econòmica que aquest govern ha engegat al nostre país no ha esta una casualitat...". El que Cameron va dir a continuació va ser, òbviament, que una victòria del laborisme engegaria a rodar els alts nivells d'ocupació (menys del 8% d'atur) i la preponderància de la City en el mercats globals del capital.

El retruc del Partit Laborista va ser molt afinat amb el pols de les classes mitjanes urbanes que són les que poden capgirar els resultats de les eleccions. Sense entrar a discutir coordenades macroeconòmiques que podrien tornar a posar damunt la taula la gestió de la

crisi financera de 2007 sota el Govern de Gordon Brown, que també va ser ministre d'Economia amb Tony Blair, Ed Miliband va prometre congelar els preus de l'aigua i l'electricitat fins al 2017, també els del transport per tren que fan servir milions de britànics per desplaçar-se als seus llocs de treball a Londres i d'altres nuclis industrials i de serveis, i fins i tot reduir els costos dels estudis universitaris a un màxim de 6.000 lliures per any.

La maquinària del Partit Conservador va respondre al mateix nivell. Cameron va dir que els preus del transport ferroviari augmentarien només tant com ho faça la inflació, i afavoriria la competició en el sector de l'energia i l'educació. Serà l'economia domèstica, doncs, allò que marque les butletes del 7 de maig?

O serà la immigració? Per tal d'arrabassar els vots que ha reflatat des del populisme de la dreta ideològica el partit per la independència del Regne Unit o UKIP, la principal bandera del qual és la sortida de la Unió Europea, fins Miliband ha deixat anar que un Govern laborista contractaria 1.000 oficials més per reforçar la seguretat a les fronteres. Cameron, que ha perdut ja dos dels seus diputats avui integrats al UKIP, juga a la carta del sentit comú, que dicta que un govern conservador no pot ser més amable amb els forasters que un de liberal i pròxim al socialisme. Els arguments sobre el tema són estridents i atrauen una considerable audiència, però els migrats resultats que se li atribueixen ara com ara al UKIP, que va arribar a ser el partit més votat en 2014 a les eleccions

europees, indicaria que els britànics han perdut la paciència amb Brussel·les, no amb Londres -ni amb la resta del món.

Nigel Farage, un ex-corredor de borsa de la City, va ser premiat per haver insultat Herman Van Rompuy, el primer president permanent del Consell Europeu, amb aquella expressió de "vostè té el carisma d'un drap xop d'aigua", i el UKIP va obtenir la primera victòria des de 1906 en unes eleccions estatals d'un partit que no era ni el conservador ni el laborista. Els menys de cinc diputats que podria obtenir la setmana que ve, per fortuna, han desdibuixat per complet les alertes ominoses del retorn de la Gran Bretanya a la mentalitat supremacista segle XIX.

Potser el que preocupa els electors són les amenaces d'almenys dos dels seus principals bancs internacionals d'abandonar Londres si se'ls continua, en la seua opinió, "bufetejant amb impostos". Standard Chartered i HSBC han insinuat que podrien traslladar-se a Hong Kong o Singapur, domicilis amb règims fiscals més amables que els que imposa l'actual Govern de Cameron i molt més preferibles al que podria traure's de la mànega un gabinet de ministres laboristes.

"El soroll que han mogut aquests bancs és només aire calent", diu un gestor de fons que prefereix parlar confidencialment tot i que assegura que el seu parer és eco del de la majoria dels britànics. "Ni escaparien completament dels impostos que se'ls pogués demanar per beneficis financers, ni han revelat quins serien els costos, econòmics i en temps real, d'haver d'aconseguir totes les llicències de negocis de banca en els seus nous països d'adopció, per no parlar dels problemes interns que això provocaria".

El 8 de maig hi haurà un home, blanc, nascut a Anglaterra, que assumirà els poders de primer ministre. Cameron i Miliband són tots dos nascuts a Londres. Nick Clegg, el líder demòcrata liberal, ho és a Buckinghamshire, no gaire lluny de la capital. L'electorat britànic ho sap, i no sembla que estiga particularment molest amb les opcions o preocupat per les conseqüències. Però, potser fidel al tòpic de l'humor flegmàtic anglosaxó, a tots tres els té preparada una sorpresa: una oposició amb seu a Edinburg. •